

TÂM SỰ VỢ CHỒNG GIÀ

Họ tự nhận là “hai con khỉ già”.

Bởi vì nụ cười của họ bây giờ cũng xệch xạc, méo mó lắm, nhất là mỗi lần cãi nhau, nhìn lại càng chẳng giống ai, cứ vênh vênh váo váo mà lại lườm lườm nguýt nguýt trông đáng ghét tộ. Nhưng mà đó là chuyện của họ, chẳng là của ai trên cõi đời này, nếu ai có trùng hợp mà nhận là vợ của mình thì cũng mặc thiên hạ.

Đúng ra họ đã hay chí chóc từ hồi còn trẻ, y như hai con khỉ non. Lúc mới yêu nhau họ cũng hay giận hờn, nhưng những thứ giận hờn thuở đó chỉ bùng lên như lửa rom, làm họ càng nhớ tới nhau nhiều hơn khi xa cách.

Trước khi quyết định đi tới hôn nhân, họ đã về vấn đề và xin phép cha mẹ đôi bên so tuổi như bao nhiêu cặp vợ chồng khác. Lão thầy bói đeo đôi kính đen, gật gù bấm bấm đốt tay, sau một lúc lẩm nhẩm tính toán, nghe loáng thoáng câu gì “thìn, tuất, sửu, mùi tứ hành xung, tý Ngọ mọo Dậu ở với nhau không nát một chiếu”. Nhưng may quá hai người không nằm trong nhóm tuổi ấy, cuối cùng thì thầy cũng nói một câu ba phải: “Nữ mạng hỏa, nam mạng thổ, thổ sanh hỏa, tương sanh, tuy không giàu có, nhưng sống với nhau trăm năm đầu bạc”.

Thôi thế cũng được, bà già đứng dậy xuýt xoa cảm ơn thầy, dẫu có khắc khẩu chút đỉnh mà cứ bạc đầu răng long cãi nhau hoài hoài thì cũng xem là hạn tuổi, không lo một đĩa rửa chân về châu Gời sớm. Mạng tích lịch hỏa chỉ là lửa sấm sét, nó gầm thét lên như chớp nhoáng là nguội ngay, còn thổ ngự sơn thì tuy không điền sản, dinh cơ, nhưng thanh cao chót vót đỉnh núi, sấm chớp không hề hấn gì. Sợ nhất là cái mạng mộc gặp hỏa, hay hỏa gặp thủy thì coi chừng hai đứa, đứa chết đứa bị thương. Xem thế cũng chưa chắc đúng, và thời ấy là thời chiến tranh, có nhiều người xem rất hạn tuổi mà vẫn gầy gánh giữa đường. Những lúc ấy, hai người đang yêu nhau lắm, dẫu có phải nhẩy vào lửa để chết cho tình yêu họ vẫn chết, cho nên việc đưa nhau đi xem tuổi chỉ là để các cụ ở nhà yên chí mà thôi

Thời gian cứ như thế vùn vụt trôi đi, mới ngày nào mà nay đã hơn ba mươi năm đầu gối tay ấp. Hôm lũ con đề nghị những ngày “hấp hôn” cho cha mẹ, ông đã nửa đùa nửa thật nói với lũ nhỏ:

- Thôi, đừng phú quý sinh lễ nghĩa, tao với mẹ mày ngày nào cũng như ngày tân hôn, cần gì tổ chức cho rậm đám. Đứa nào thương cha mẹ, cứ cho tí tiền đi du lịch trăng mật tuổi già, chứ ăn thì đã không dám ăn, mặc đẹp cũng chả ai nhìn.

Đúng thế, với tuổi này ông nghĩ như vậy là thực tế, tiết kiệm được tiền cho con cái, mà lại không ngại thiên hạ xì xèo. Vợ chồng ông sống theo lối Việt Nam, hôm ngày Valentine, ông đi làm về,

nghe thiên hạ ra rả chuyện tặng nhau đóa hoa Tình Yêu, lại thấy chú Mỹ đen đứng bán hoa ở ngã tư đường, ông bèn hào sảng mua tặng bà một đóa hồng nhung đỏ. Hí hửng lái xe, ông đậu xe rồi đem đóa hoa vào bếp. Thấy bà đầu bù tóc rối đang nấu cơm, ông vui vẻ đưa cho vợ, chưa kịp nói câu gì hay ho để lấy điểm với bà, thì bà đã nhăn nhó lên như khi:

- Làm trò khỉ gì thế, hoa với chả hoét. Sao không mua cho tôi bó rau muống xào thịt bò ăn cơm có phải ngon không?.

Ông cụt hứng, ngẫm nghĩ, rõ chán phèo cho cái con khỉ già, làm như cuộc đời chưa hề biết tới chữ “romantic” bao giờ cả. Nhưng nhìn mặt mũi vợ đỏ gay khi đứng bên bếp lửa, đang làm bữa cơm chiều cho cả nhà, ông lại nghĩ thương vợ:

- Ủ phải đấy, cứ rửa cho bà ấy đóng bát đĩa bẩn mà bằng trăm đóa hoa hồng phi gió kia.

Thế là ông xắn tay áo lên để rửa bát, nhưng bình thường đã mấy khi ông đụng đến công việc bếp núc của vợ. Ông lúng túng rồi tuộc tay làm vỡ cái ly, thế là bà tru tréo lên:

- Thôi ông cụ ơi, hế ông mó vào đâu là đổ vỡ đến đó. Cứ để tôi, chẳng cần ông phải làm.

Ông lắc đầu bỏ ra ngoài vườn, thôi đi tưới cây vậy. Nhác nhìn thấy mấy cây mướp đắng bà trồng hôm nay đã leo lên hết chiếc cột gỗ bên vệ rào, ông nghĩ ngay đến chuyện làm cho bà cái giàn.

Nghĩ là làm, ông hí hoáy lấy thang, rồi dùng những thanh gỗ mỏng để bắc giàn, nhưng chưa gì ông đã thấy bà đứng lù lù sau lưng. Tưởng bà khen, ai ngờ bà lại la hoảng lên:

- Tôi lạy ông, ông chẳng làm gì cho nên thân cả. Lỡ gãy chân, nằm một chỗ là chết cái thân già này.

Ông tịt á:

- Bà cứ hay ồn ào, không ngã mà cứ nghe bà la hoảng cũng đủ giật mình ngã gãy cổ. Đàn bà có thứ đâu ăn nói cứ toang toác lên.

Bà đầu có toang toác, bà lo cho ông đấy chứ, nhưng hai chữ “toang toác” làm bà ầm ách, mặt sưng lên lên trông hết như con khỉ già. Tuy thế, ông cũng vác cái thang cất vào nhà kho, rồi vào nhà cơm, trên chiếc kệ gỗ, đã thấy hoa hồng đỏ ông mua tặng bà được cắm vào chiếc bình thủy tinh. Ông tùm tùm cười, đàn bà họ nói vậy mà không phải vậy, đóa hoa hồng bây giờ đã tươi lên vì có nước.

Cũng không phải lúc nào họ cũng cãi nhau, và cũng không phải lúc nào ông với bà lại không có những giây phút êm đềm bên nhau khi lũ con đi vắng cả. Những câu chuyện họ trao đổi, nghe không ngọt ngào như hồi đôi mươi, nhưng đây những lo lắng và băn khoăn cho nhau về sức khỏe

cũng như chuyện trong nhà, ngoài phố. Ông hay nhắc bà cần phải uống thêm thuốc bổ mỗi ngày, còn bà thì lo lắng cái chân của ông dạo này đi đứng có phần thiếu ngay ngắn. Nhưng phiền nhất là mỗi lúc lái xe có bà bên cạnh lái phụ, nhắc nhở từng chi tiết khi cái kim đồng hồ nhích lên nhích xuống, bởi vì bà không lái xe mà lái tài xế. Cái này thực khổ cho ông, khi mắt phải chăm chú nhìn kính trước kính sau, miệng bà thì ông nhắc nhở chạy nhanh chạy chậm, khiến đầu ông cứ hoảng lên suýt tông vào xe người khác.

Ông quát vợ:

- Có cần cái mồm khi không? Đi với bà có ngày chết mệt ngập. 'Pô Lít' tôi không sợ mà sợ cái miệng bà.

Bà im một tí rồi lại lên mào:

- Đã lái dở mà lại cứ chạy 'len' giữa, lỡ muốn 'éch xít' thì sao?

Ông hầm hừ:

- Đường nó nằm trong đầu tôi, lái 'len' trong lỡ trượt bánh xe là đi vào thành xi măng, cũng giập đầu mà chết.

Họ cứ cãi nhau loạn xạ như thế, nhất là khi ông mất mũi kèm nhèm, không nhìn rõ bảng tên đường, định quẹo phải mà một thằng Mỹ đen đã lù lù chặn ngay bên cạnh. Thế là 'sảy một ly đi một dặm'. Họ đã có nhiều kinh nghiệm những lần đi lộn đường như vậy, rồi loang quanh mãi tìm không ra lối về, đi lạc vào những khu lạ hoắc, chỉ mới hoàng hôn mà nghe như đã tối om vì nỗi sự dăng ngập lòng.

Bà còn sợ nhất là tính nóng nảy của ông, khi bị một cái xe đằng sau cứ bóp còi 'tin tin' thúc hô, bởi ông bận nghĩ đầu đầu mà đèn xanh nhấp nháy vẫn chưa chịu chạy. Rồi khi nó vượt qua mặt ông, bèn giơ ngón tay giữa ra để chọc tức. Mỗi ngón tay là một biểu tượng của ngôn ngữ, có xấu có tốt, nhưng ở trường hợp này thì bà phải can ông đừng bắt chước kiểu trả lời thiếu văn hóa như thế, nhất là lỡ gặp phải thằng có súng, thôi thì 'một câu nhin chín câu lành' vậy. Hồi ông mới qua Mỹ, chả hiểu 'mô tê' gì về ngôn ngữ ngón tay như vậy, lông ngông tìm đường đi thì đã thấy một cái đầu ở xe bên kia thò ra, giơ một ngón tay lên, ông còn lại mồm cười nói 'thank you' người bạn Mỹ tốt bụng, về nhà cứ thất thỏm sao nó biết mình đang đi tìm đường để chỉ.

Mỗi lần có dịp đi đâu với ông, phải lái trên 'freeway', xe cộ lạng lách như điên khiến ông xoay trở đến nhức đầu, mồm luôn luôn rửa 'đồ khốn nạn' bà lại bật cười. Hôm ấy trong lòng ông đời đây những thằng khốn nạn, chúng nó đi đâu mà như ăn cướp, xã hội này khó mà có hòa bình khi con người cứ sùng sục lên như vậy. Nghĩ cho cùng thì chả bao giờ hết chiến tranh, từ triệu năm trước tới ngàn năm sau, con người cứ sống rồi chết, chiến tranh rồi lại hòa bình, kẻ đi vào lòng đất

người lại tiếp tục sinh ra. Gọi là nhân loại còn khổ, vì lòng người cứ sùng sục lên như nồi nước sôi.

Hôm nay ông bà lại cãi nhau. Mặt bà sưng lên còn ông thì lừ lừ không nói năng. Họ đang cắn nhằn nhau, hay là chỉ có bà hay cắn nhằn mà thôi. Bà nói dai như đĩa, mà lạ thật, bà chỉ hay dai dẳng với ông chứ với người ngoài bà ngọt sớt, chiến tranh chỉ xảy ra giữa hai vợ chồng già còn khi ra ngoài bà hay đem hai chữ 'bình an' để tặng riêng cho thiên hạ. Thế có tức không chứ. Chuyện thì đâu có gì ghê gớm, vợ chồng thằng con trai dẫn đứa cháu nội đi đâu từ sáng sớm, chúng nó quên cả ngày kỵ của ông cố, mãi tới giờ này vẫn chưa dẫn cháu về ăn giỗ.

Ông bảo bà:

- Muốn gì phải nói. Thời buổi này bận bù đầu bù cổ, chúng nó làm sao nhớ được ngày gì ngoài ngày thứ bảy với ngày chúa nhật.

Bà chua chát:

- Nhưng ít ra thấy tôi sửa soạn bàn thờ, nói xa nói gần thì cũng phải biết để cháu ở nhà đốt nhang cho ông bà chứ. Có thứ đâu lại cấp đít đi hết như vậy.

Ông chép miệng:

- Ôi già! Không có chúng nó thì tôi với bà cứ bày ra cúng rồi cùng xơi với nhau, càng ít người càng được ăn nhiều.

Nhìn căn nhà vắng vẻ, nấu nướng bày biện xong đã mệt ngất như mà con cháu chưa đứa nào về, đâm tủi thân:

- Mai một tôi với ông chết đi chắc chẳng có ai đốt cho nén nhang, cứ thời buổi này thì chẳng giỗ chạp làm gì cho mất công.

Ông gật gù:

- Ủ, mà cũng chẳng cần phải chôn cất nữa cho chặt đất. Tôi có chết cứ thiêu xong rồi đem tro đổ xuống biển, nhà thờ cho chúng nó một năm đôi lần thăm viếng. Nằm dưới ấy lại mát. Còn không thì đem lên núi, trải ra làm phân bón cho cây cỏ, không ích lợi hơn à?

Nghe ông bình thản nói vui vẻ mà vẫn cứ ngậm ngùi. Mâm cúng đã dọn lên, mùi trầm nhang nghi ngút. Bà đốt ba nén nhang cắm vào bát nhang trên bàn thờ, miệng lâm râm khẩn vái:

- Lạy các cụ, hôm nay ngày giỗ ông, mời các cụ về xơi bữa cơm với con cháu. Các cháu bất hiếu cụ bỏ lỗi cho, thời buổi này chẳng giống hồi xưa, các cụ 'sống khỏe chết thiêng' về phù hộ cho cả

nhà an vui, khỏe mạnh, gia đạo trong ấm ngoài êm...

Nghe bà khấn, ông vốn hay pha trò buột miệng:

- Các cụ có phù hộ thì cứ phù hộ, còn việc hiện về xin miễn cho kéo con cháu nó sợ.

Đang buồn trong bụng, thế là bà quay sang vặc lên với ông:

- Ăn nói rõ là lãng nhăng, ông đừng đùa với người khuất bóng mà mang tội, các cụ nghe được cả, đâu phải chỗ để ông đùa, bố thế hèn gì con cũng vậy. Tôi nói cho ông biết, lát nữa dẫn nhau về đây tôi cho một trận...

Ông nhăn mặt:

- Thôi xin can bà, bà chửi chúng nó các cụ cũng nghe, lân sau hoảng không dám về ăn giỗ nữa. Ai lại mời các cụ về ăn giỗ, cầu vui cầu khỏe, mà gia chủ mặt mũi nhăn nhó như con khỉ già, tôi mà là cụ tôi cũng 'dấm' vào. Bà cứ để tôi dạy chúng cho, 'ngọt mật mới chết ruồi' chứ nhấm nhăng chỉ làm nó ghét mình hơn.

Bà ngang ngạnh trả miếng, bởi vì có mấy khi bà chịu thua ông:

- Không phải ngọt với ai cả, nó là con chứ không phải bố mình, nói nặng còn chẳng nghe ra, chứ nhẹ đã ăn thua gì.

Thế là bữa cơm nấu nướng công phu đây những món ngon bổng lạnh ngắt vì chẳng ai muốn ăn. Ông bực mình nghĩ tới thằng con trai vô tâm không biết đến ngày giỗ ông bà mà bảo vợ ở nhà giúp mẹ chồng. Chúng nó đi đâu mà quên cả đường về, bọn trẻ bây giờ đều vô tâm thế cả, nếu cha mẹ mà không có lòng tha thứ và thông cảm, thì chắc chắn sẽ buồn giận suốt đời. Hóa cho nên hồi vợ chồng chúng nó mới lấy nhau, ông đã nghĩ đến chuyện ở riêng để ai có tự do của người đó. Nhưng riêng thì riêng, nề nếp gia đình vẫn phải giữ.

Ông mặc quần áo rồi bảo vợ:

- Tôi đi đàng này một chút.

Bà đang ngồi buồn rầu nhìn mâm cơm:

- Đi đâu? Cơm canh dọn sẵn rồi cũng bỏ đi, đúng là 'bố nào con nấy.

Ông bực mình quát:

- Bà biết tôi đi đâu mà đã toang toát lên. Tôi đi tìm chúng nó về để bà chửi, chứ ăn uống thế này ngon lành gì mà ăn.

Tự nhiên giọng bà dịu xuống, ứa nước mắt:

- Thôi ông ạ. Hai đứa kia đi học xa, chỉ còn chúng nó ở với mình, khó lắm chỉ sinh tội ra.

Thấy bà nói, ông bật cười, cái tính bà thì ông không lạ, chỉ chớp lên như lửa trời nhưng rồi lại tắt đi ngay, lão thầy bói chả nói thế là gì. Ông nhìn vợ pha trò:

- Trông mặt bà cứ y như 'con khi già' trong sở thú.

Bà cũng nguyệt yêu ông:

- Ngó ông cười thì khi cũng đẹp hơn. Răng cỏ chưa gì đã 'sút càn gẫy gọn' cả ra.

Hai vợ chồng già giống như 'hai con khi' ngồi bắt chấy cho nhau. Họ cãi nhau luôn luôn để rồi vẫn thương nhau như thế đấy, ai có cười thì hờ mườì cái răng. Mỗi lần ông đi làm về thấy vắng bóng bà, ông bỏ đi tìm, thấy bà nằm đắp chăn kín mít, vội sờ vào chân vợ thấy lạnh ngắt, ông hồi hả đi lấy dậu bóp chân cho bà. Còn hễ ông đi về muộn, bà đi ra đi vào mắt không ngừng ngó cái kim đồng hồ, bụng nghĩ đến trăm thứ bất trắc trên đời. Nhưng hễ nghe tiếng xe ông đậu ở ngoài 'garage', bà thở phào nhẹ nhõm, nhưng rất bực mình vì cái 'con khi già' về muộn mà không nói qua cho bà biết, lúc ấy mặt bà nặng chịch y hệt một con khi. Không biết ai là khi, nhưng họ cứ nghĩ tới nhau bằng cái tình dâu âu yếm mà chẳng cần ai phải hiểu.

Bỗng ông đứng bật dậy khi nghe tiếng máy xe nổ ngoài sân, vợ chồng thằng con đã dẫn cháu về, thằng bé lên năm mặt mũi xinh xắn, chạy ào ào vào ôm lấy ông nội nói bi bô:

- Thưa ông nội cháu mới về.

Thằng cháu nói còn đã đót, mặt mũi nó hồng lên như hai quả đào. Ông ôm cháu và lòng âu yếm hỏi:

- Cháu ông đi đâu mà lâu thế? Hôm nay giỗ cụ không về sớm mà ăn giỗ.

Bây giờ anh con trai mới lên tiếng:

- Chúng con cho cháu đi sở thú, nhớ ngày giỗ cụ muốn về sớm, nhưng cháu ông không chịu về, cứ đòi xem mãi.

Ông vuốt tóc cháu, hôn lên đôi má phính:

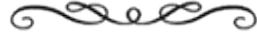
- Thế cháu thấy con gì trong sở thú kể cho ông nghe với.

- Cháu xem con khi con bú mẹ, xem hai con khi cãi nhau.

Ông bảo cháu:

- Tưởng gì, ở nhà mình cũng có hai con khỉ già cãi nhau suốt ngày.

Bà đang đứng trong nhà nhìn ra, nghe ông nói, lườm ông một cái dài hơn cây số.

Trích Từ Nguyệt San